

A KÖLTŐ SIKERRE VÁGYIK

Eső szurkálja egy név hullámozó bőrét,
de a tócsa tündére nem érzi meg.
Elmosódott arcot lát. Valaki a víz fölé hajol,
hátha meghallja a mesebeli lény énekét,
a pocsolya himnuszát, amire minden fasz föláll.
Narkisszosz, a költő díjra, kitüntetésre vágyik,
bugyborékoló tündér-songokban
nyaljon neki az óceán. Amíg a dalra vár,
világot épít, fejből; homlokát átszúrják
a felhőkarcolók. Unalomváros lakói szürke,
rontó szellemek; minden túlélő a külvárosba
menekült. Éter lengi be a peremvidéket,
halálos méreg a belvárosiaknak, akik
polgármesterré választják a költőt.
A szavazófülkében mindenkinek úgy
jut eszébe a név, ahogy az ember elfelejt
egy régi, nagy szerelmet. Iksz.
Hazafelé menet a szavazók megállnak,
elnéznek távoli, csendesebb tájak felé.
És a felhőkől madárraj kel,
a sikerből kiúszik az élet,
fekete sár zuhog a zsarnok szívében:
temet a fizika.